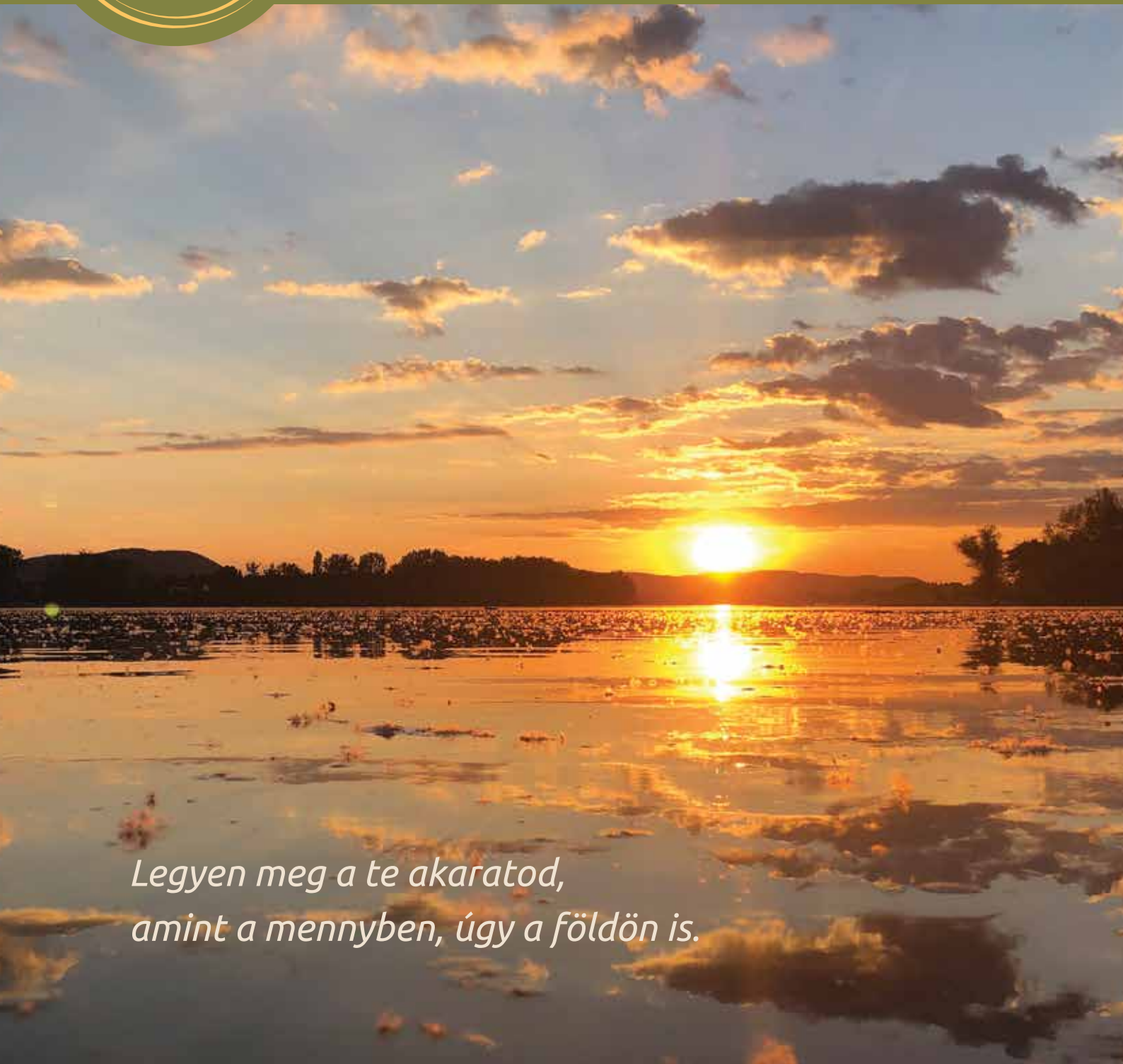

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*Legyen meg a te akaratod,
amint a mennyben, úgy a földön is.*

„Uram, mit akarsz, hogy én tegyek?” 1	Napközis hittantábor	Az Ifjúsági Találkozó levele	16
Jézussal a (zarándok)úton 2	Nagymaroson	Cyerekeknek	17
„Közétek helyezem hajlékomat...” III. 4	Dömösi hittantábor	A Nagymarosi Teremtésvédelmi	
Számodra mit jelent? 6	Biciklitúrák	Kör hírei	18
Úrnap ioltárok Nagymaroson 7	Családtábor – Pálköve 2022	Könyvajánló	18
Magyarország nemzeti	Cserkész tábor	Búcsús receptek	19
kegyhelyén, újra! 9	Uram, irgalmazz!	Közérdekű	20

Bevezető

Jézus lecsendesíti a tengert és beül a hajóba tanítványaihoz. Átadjuk magunkat a hullámok csendes erejének, de jöhet vihar, tépheti a vitorlát, az irányítás már az Ő kezében van. Mi a terve velünk? Hová vezet minket? Bízunk benne és erősen húzzuk az evezőket, hogy együtt érjük el célunkat. Jézus ott ül velünk a hajóban és ott áll a parton is, mint világítótorony. Élete és szavai vezetnek. „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Őrizzük a fényt a táborokban, a zarándoklatokon, ünnepek alkalmával, a búcsú oltárok gerendáiban, virágaiban, a természetben, szolgálatainkban! Értünk adta életét, mi pedig elvállaltuk, hogy arca, hangja, keze, szíve leszünk és bennünk élhet tovább!

A templomunk – a mi nagy hajónk, – ünnepén adjunk hálát, azzal a lelkülettel, ahogy Szent Ilona kereste Jézus keresztyét, hogy békességet, biztonságot, hitet, erőt meríthetünk falai között.

Dán Ildikó

„Uram, mit akarsz, hogy én tegyek?”

Ezt a kérdést tette fel Szent Pál a damaszkuszi úton, ez a kérdés indította el Assisi Szent Ferenc megtérését. Ez a kérdés ma is ott sóhajt bennünk, miközben háború van a szomszédos országban, amikor emelkednek az árak, az élet tele van bizonytalansággal. Hogyan is kellene imádkoznunk a Miatyánkban ezt a sort: legyen meg a Te akaratod?

Sokan úgy vélik, hogy a sikeres ember az, akit csodálnak, akinek sok pénze, nagy tudása van, aki tekintélyes, stb. Ezek az emberek azt hiszik, hogy az élet egyetlen célja ilyen sikerek elérése. És sokan közülük el vannak keseredve, mert tudják, hogy ők már sohasem lesznek a legokosabbak, a leghíresebbek, a leggazdagabbak. A keresztyén ember tud egy titkot: Isten szereti őt, és csodálatos tervet

den körülmények között megteesszük, akkor bizonyosan megvalósítjuk Isten tervét.

Isten akaratát jelzik adottságaink, képességeink és életünk tőlünk független és megváltoztathatatlan körülményei (pl., hogy kik a szüleink, milyen az egészségi állapotunk, stb.). Ilyen körülmények közt kell szeretetben élnünk.

Isten akaratát fejezik ki az ún. állapotbeli kötelességeink: a tanuló számára Isten akarata a tanulás; a dolgozó számára az, hogy becsülettel dolgozzék; a gyermek számára, hogy szeresse szüleit; a házastárs számára, hogy együtt gondolkozzon házastársával, stb.

Előfordul, hogy egy váratlan helyzetben kell megértenünk, mi lehet Isten akarat. E választásokban lelkiismeretünket, illetve Isten lelkünkben szóló hangját kell követnünk. Nehézebb esetekben pedig ki kell kérnünk mélyen hívő keresztyén testvéreink, illetve lelkivezetőnk tanácsát.

A hívő keresztyén minden kérésével bizalommal fordulhat a szerető és gondviselő Atyához, de mindig azzal a ráhagyatkozással, hogy Ő nálunk jobban tudja, mire van szükségünk,

készített róla: Ő maga akar élni, kibontakozni benne. És tudja, hogy Isten mindent úgy rendez, hogy az ő legszebb terve megvalósulhasson. Csak annyit kíván, hogy tegyük meg akaratát, amely a rólunk való isteni terv teljesülését szolgálja. A keresztyén életnek tehát egyetlen célja van: hogy valóra váltsa az isteni tervet, hogy teljesítse Isten akaratát. A keresztyén ember így az élet eseményeit nem véletlennek vagy balsorsnak tartja, hanem a jóságos Atya vezetését fedezi fel bennük. Ezért örömmel mondja: „Legyen meg a Te akaratod!” Egy izgalmas kaland kezdődik: Megvalósítani Isten tervét. A keresztyén tehát nemcsak elfogadja Isten akaratát, hanem szereti azt. Úgy is mondhatjuk: aki szereti Istent, az szereti Isten akaratát. Mert tudja, hogy Isten minden eseményt gondosan az ő számára készített. De ki mutatja meg nekünk Isten akaratát?

Isten akaratát nyilvánvalóan kifejeződik számunkra a Szentírásban: Isten első akarat az, hogy szeressük Istent és embertársainkat (MTörv 6,5k; Mk 12,30). Ha ezt min-

mi szolgálja jobban Isten országa ügyét és üdvösségünket. „Legyen meg a te akaratod!” Sokszor nem értjük, miért hallgat az Isten, miért nem teljesíti kéréseinket, ha bajainkban hozzá kiáltunk. Van úgy, hogy próbára tesz, vagy oltókése megmetsz bennünket, hogy új szépségeket teremjünk, a szeretet gyümölcseit hozzuk. Jézus maga nem adott magyarázatot a szenvedésre, hanem magára vette az emberi nyomorúságot, a bűnt és a szenvedést, felvitte a keresztre, halálával és feltámadásával megszabadított bennünket, és az isteni élet reményét alapozta meg.

Nem vagyunk fatalisták, Isten nem rángat bennünket dróton bábuként, hanem cselekvésre, közreműködésre hív. Aki megteszi azt, ami tőle telik, annak az Úr megadja a szükséges kegyelmet. Mi nem látjuk, nem értjük sokszor, hogy mi miért történik velünk, de biztosak lehetünk, hogy „az Istent szeretőknek minden a javukra válik” (Róm 8, 28). Ahogy egy portugál közmondás állítja: Isten egyenesen ír görbe vonalakkal is.

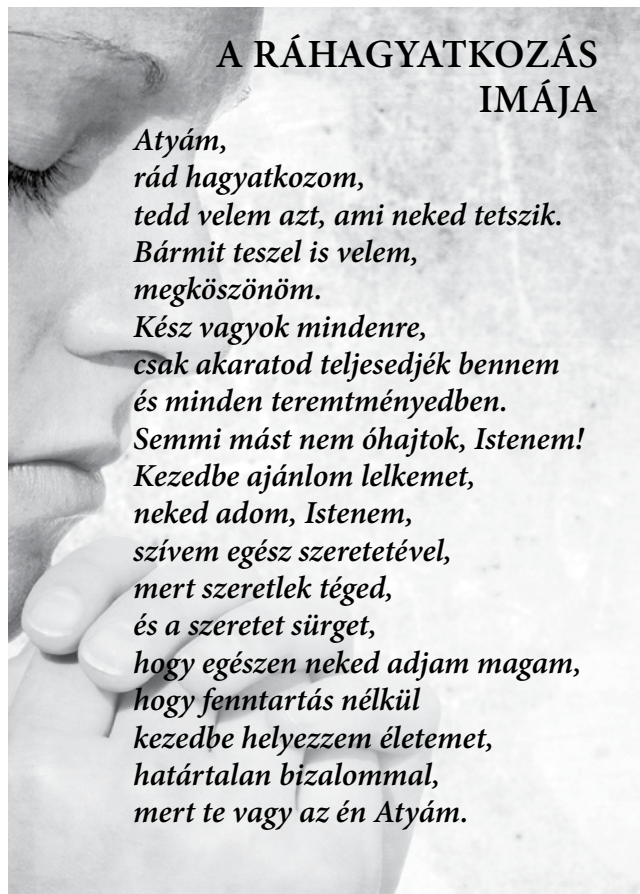
Aki tudja, hogy ki az az Atya, és elkezd cselekedni az Ő akaratát, az benne él az Isten országában, sőt, képviseli azt mások előtt is. Az ilyen ember belső szenvedéllyel kéri Dáviddal együtt: „Taníts engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem.” (Zsolt 143,10) Egyáltalán nem könnyű vállalkozás ez, mert aki ezt a kérést valóban őszintén mondja és nemcsak szajkózza és idézi, az önmagával kerül szembe. Annak a szíve csatatérre válik, mert újra és újra meg kell harcolnia ezt a harcot, hogy ne az én akaratom teljesejék, hanem Istené. Meg akarom ismerni, mit akar Ő, előre ígert mondok rá, és amikor megértettem, feltétlenül azt akarom cselekedni. Ez azt jelenti, hogy szembe kerülünk a saját úrhatalmunkkal, kényelemszeretünkkel, önzésünkkel, bizalmatlanságunkkal, Istennel szembeni hitetlenségünkkel.

Nem véletlenül biztatja, bátorítja Péter a frissen megtért keresztyéneket abban a nagy pogány környezetben, amiben éltek, hogy „ne emberek kívánsága, hanem Isten akarata szerint töltsétek a testben hátralevő időt.” (1Pét 4,2) Pál apostol Thesszalonikhoz írott levélben pedig ezt olvashatjuk: „Az az Isten akarata, hogy megszentelődjétek.” Vagyis, hogy egészen átjárjon minket az ő szentsége, betöltsön Jézus Krisztus tisztasága, és erre mi mindig örömmel készen legyünk. Szent Charles de Foucauld imája segítsen bennünket ebben.

Szeretettel, Tibor atya

A RÁHAGYATKOZÁS IMÁJA

*Atyám,
rád hagyatkozom,
tedd velem azt, ami neked tetszik.
Bármit teszel is velem,
megköszönöm.
Kész vagyok mindenre,
csak akaratod teljesejék bennem
és minden teremtményedben.
Semmi mást nem óhajtok, Istenem!
Kezedbe ajánlom lelkemet,
neked adom, Istenem,
szívem egész szeretetével,
mert szeretlek téged,
és a szeretet sürget,
hogy egészen neked adjam magam,
hogy fenntartás nélkül
kezedbe helyezzem életemet,
határtalan bizalommal,
mert te vagy az én Atyám.*

JÉZUSSAL A (ZARÁNDOK)ÚTON

A húsvéti események beszámolóí közül az egyik legkedvesebb nekem Szent Lukács evangéliumában az „emmauszi tanítványok” története. Sokszor elgondolkodtam már azon, hogy Lukács doktor személyesen találkozhatott ezzel a két tanítvánnyal. Nyilván az ő elbeszélésüket írta le, hiszen ő maga írta az evangéliuma bevezetőjében, hogy „jónak láttam én is, hogy elejétől kezdve mindennek szorgalmasan utánajárjak és sorban leírjak mindent.” (Lk 1,3)

Úgy gondolom, hogy ez a történet az ősegyház hitét is tükrözi. Jézus Krisztus személyében az Őristen mellénk áll, társunk lesz, velünk marad és velünk járja az élet útját. Jézus önmagát is így úgy határozta meg, hogy számunkra ő az Út, Igazság és Élet. „Senki sem juthat el az Atyához, csak általam” (Ján 14,6)

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson is énekeltük az 1938-as himnuszunkban, hogy „vándorlásunk társa lett”.

Minden zárandoklat tulajdonképpen egy próbája, átélése annak a hitnek, hogy az Őristen vár bennünket az életünk végén, a halálunk után, a végleges otthonunkban, az „atyai házban”, ahová Jézus Krisztus előre ment, hogy helyet készítsen nekünk. Minden zárandok-

latot úgy akarunk átélni, mintha ez lenne életünk utolsó néhány napja, vagy utolsó néhány órája. Ezért tartozik hozzá a bűnbánat, a szentgyónás is, hiszen így szeretnénk az Őristen elé állni.

A zárandoklat mindig olyan úti cél felé vezet, ahol jelképesen a mennyországi találkozást élhetjük át, mintegy elővételezzük az égi haza boldogságát. A zárandokhely, ahová érkezünk, az új születés, az új kezdet jelképe is. Újjászületés, égi születésnap. Így akarunk tekinteni a halálunk pillanatára is. Tulajdonképpen a zárandokút ennek az életszemléletnek a kifejezése. Az egész életünk út az örökkévalóság, az örök isteni szeretet felé.

Visszatérve az emmauszi tanítványokra: az ő elményük ad példát és indítást, hogy mi is felismerjük Jézust, meghallgassuk őt, aki ma is velünk jár az úton.

Velünk jár életünk útján, mint kisgyermek, mint egy szegény család gyermeke, mint egy menekülő család gyermeke, de velünk jár az életünk további korszakában is. Fiatal fiúként, iskolába járó diákként, a családi feladatokban felelősséget vállaló fiatalembert, bármilyen élethivatásban, munkakörben dolgozó fiatal felnőttként. Velünk jár bölcs tanítóként, a társadalmi élet problémáival kapcsolatban véleményt formáló jó barátként. Velünk

jár együttérző felebarátként, aki észreveszi és megsegíti a bajban lévő másik embert. Akinek „megesik a szíve” az éhező, beteg, magányos, kitalált emberen. Jézus ilyen képet hagyott magáról a Bibliában, a róla szóló evangéliumokban. Miközben hozzánk hasonló emberként élt Názáretben, Jeruzsálemben vagy bárhol Izraelben, első sorban a Mennyei Atya nevében szól, és isteni üzenetét közli a hallgatóival. A tanítványai lassan-lassan kezdik felfogni, hogy a Mester nem emberi okosságot, emberi bölcsességet képvisel, hanem az örök teremtető isteni tervet tárja fel.

Péter apostol a többiek nevében monda ki, hogy kinek tartja őt: „Te vagy az Isten Szentje”. Kétségtelen, hogy ők is csak a feltámadása után, pontosabban Pünkösdkor, a Szentlélek kiáradásakor értik meg, hogy ő olyan útitárs, akinél az „örök élet ígéi” vannak. A szentírási hasonlatok mind-mind ezt a hitet próbálják kifejezni. Ő a Szikla, a Fundamentum, a Világ Világossága, Lélek és Élet, felkelő Nap, Alfa és Omega, Kezdet és a Vég, Fényes Hajnalcsillag.

„Mindent tudtul adtam nektek”. Ahhoz, hogy értsük a világ összefüggéseit, az életet, az emberi létet, a jövőt, minden titkot, a halált. Mindent elmondott és mindezt rábízta tanítványaira, az Egyházra. A Mennyei Országának titkait, amelyen a Pokol hatalma nem vehet erőt, le nem győzhet.

„Veletek maradtok. Elküldöm nektek a Szentlelket. Ő majd megtanít benneteket mindenre és eszetekbe juttat mindent.” (Jn 14,26)

Jézus Krisztus személyében Isten ma is velünk jár. Nem ad a kezünkbe okostelefont, nem kapcsol be GPS-t, de minden történelmi korra érvényesen ad „útmutatást” a szeretet és az örök élet reményének tanításával. Nincsenek minden élethelyzetre érvényes automatikus receptjei, nem kímél meg a gyötrődéstől, de fogja a kezünket.

Felnőtt hívőként lassan-lassan megtapasztaljuk személyesen nekünk szóló jelzéseit, a „véletlenek” érintéseit. Megtapasztaljuk, hogy minden eseményben, találkozásban ott van mellettünk. Meg kell tanulnunk úgy imádkozni, hogy vállalva küszködésünket, a megoldást őrá bízunk. „Uram nézd ezt a nehéz helyzetemet, én nem tudom a megoldást, segíts, rád bízom magamat.”

„Lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat”. (Lk 24,32) Eszünkbe juthat, hogy milyen jó lett volna, ha ezt a beszélgetést valamilyen szerkezettel felvették volna, rögzítették volna. Ugyanakkor rá kell csodálkoznunk arra, hogy éppen az ószövetségi szentírási szövegek értelmezését találjuk meg az evangéliumokban vagy az apostoli levelekben. Pünkös-

után, a Szentlélek megvilágosításával az első keresztyének lassan-lassan megértették, hogy Jézus Krisztus személyében az „atyáknak szóló ígérek” beteljesedtek. A későbbi egyetemes zsinatokon tovább „tisztult a kép” az Őristen és az emberiség kapcsolatáról.

Jézus Krisztus személyében Isten azóta is velünk jár az úton. Segít tájékozódni, megérteni az élet titkait. Egyfelől az Egyház tanításában, a „hitvallásban”, másfelől az egyéni és közösségi imádságunkban kapunk segítséget az „újratervezéshez”. Vele nem tévedhetünk el. Ezért kérjük az emmauszi tanítványokkal ma is: „Uram, maradj velünk!”

Beer Miklós atya

A Szűzanya 2022. augusztus 25-ei üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek! Isten megengedi nekem, hogy veletek legyek és a béke útján vezesselek benneteket, hogy így személyes békétek által építsétek a békét a világban. Veletek vagyok és közbenjárók értetek Fiamnál, Jézusnál, hogy adjon nektek erős hitet és reményt a jobb jövőbe, amelyet veletek szeretnék felépíteni. Legyetek bátrak és ne féljétek, mert Isten veletek van. Köszönöm, hogy választotok hívásomra.

„KÖZÉTEK HELYEZEM HAJLÉKOMAT...”

Búcsújáró helyek, szentkutak a Dunakanyarban és környékén

3. rész

A Pilis... Az ország dobogó szíve, vadregényes táj a Duna ölelésében, ezredéves történelmi múlt, misztikus képzetek.

Területén már a történelem előtti időkben megjelent az ember. Jöttek ismeretlen és ismert kultúrák, kiknek fiai és lányai dolgos hétköznapiak mellett ünnepeket ültek itt, imádkoztak, áldozatokat mutattak be és az egyesülés élményét keresték a mennyei hatalmakkal. Van itt valami szent légkör, amitől az erre fogékony lélek fennköltebbé válik, imája buzgóbban keresi az Egek Urát.

Szent hegyek mindig voltak, gondoljunk csak az Evangéliumra. A Nyolc Boldogság hegye, a Tábor hegye, vagy az Olajfák hegye mind-mind kivételes események néma tanúivá váltak. A hegy, a magaslat közelebb visz Istenhez, a lelki élmény megtapasztalásának fizikai feltételeit nyújtja az imádkozó ember számára. Ezért sem véletlen, hogy a középkor jámbor remetéi hegyek magányát keresték, ahol a szüntelenül változó, kapzsi és akarnok földi világ bántó zajait felváltja az örökkévalóság békés csendje.

A Pilis kiváló hely volt erre. Ezt a megnyugvást keresők felismerték, és a számtalan barlang egyikében-másikában meghúzódva böjttel, imádsággal, vezekléssel teli életüket Isten szolgálatának szentelték. Később szerzetesrenddé alakultak, kolostoraik még romjaikban is a Pilis gyöngyszemei.

Bár ez a sorozat nem a pálos kolostorok részletes bemutatására hivatott, a Pilis kapcsán nem lehet nem szólni róluk. A tatárdúlás gyötrelmei után Özséb testvér vezetésével és minden bizonnyal királyi bátorításra, itt indult el egy új lelki mozgalom, amely szépen lassan öszszeterelte a ország már működő remetéseit, hogy spirituális erejüknek egy fókuszot adjon. Ekkoriban épült a szentkereszt (klastrompusztai), a szentléleki és a kékesi (szentlászlói) rendház, hogy testi-lelki otthona legyen a Pilis egyszerrű remetéinek.

De tőlük most elkanyarodva térjünk rá a hegység még inkább eldugott, néha el is feledett apró csodatévő helyeire, szentkutaira, a hajdani és majdani lelki élet titkos zugaira. Mert ha jobban meggondoljuk, csodálatos jelenség, hogy egy földrajzi léptékkal mérve egészen kis területen, a Pilis közel 300 négyzetkilométeres tömbjében* ennyi csoda és szentkút legyen.

PILISSZENTKERESZT – SZENTKÚT

A település elsősorban a ciszterci apátság jobb sorsra érdemes romjairól híres, de a falu keleti határában különleges kegyhelyre bukkanhatunk. Az itteni szentkút tisztelete az 1860-70-es években indulhatott. Létezésére vonatkozó első közlés a XX. század elején, Borovszky Samu monográfiájában bukkant fel. Szűcs Gyula 1913-as beszámolója szerint nem csak Pilisszentkereszt, de az egész környék csodatevő helynek tartja, a szomszéd megyékből is felkeresték. Némelyek fehér galambot láttak vizében fürödni, mások Mária képét látták benne. Valakinek a Boldogságos Szűz is megjelent, több gyógyulást is megőrzött a szóbeli emlékezet. Az első dokumentált csodás eseményről az 1950-es Historia Domus számolt be: „...részét vett (Erdélyi) Erdei Matild csobánkai 19 éves leány is, aki 1949. május 3-án a pilisszentkereszt Szentkútnál csodálatos módon súlyos bénulásából meggyógyult. Azóta beteg nem volt.”

A XX. század első felétől budapestiek, főleg józsefvárosiak is tömegével zarándokoltak a Szentkúthoz. Emlékeztük szerint búcsújárásuk kezdete egy lelkipásztornak köszönhető. A német ajkú lakosság amúgy is szívesen kereste fel a Pilist, és a személyes látogatásokból közösségi

zarándoklatok fejlődtek ki. Az 1910-es Historia Domus szerint Szent Kereszt felmagasztalása ünnepén különösen sokan zarándokoltak a szent helyre.

Hivatalos egyházi engedéllyel ugyan nem rendelkeznek, így pontos szabályozás híján a népi kultusz szabadon formálódik, de búcsúnapján, Sárlos Boldogasszony ünnepén szentmisét tartanak a szentkútnál és az sem mellékes, hogy híres zarándokutaknak, (Mária Út vagy a Magyar Zarándokút) is fontos állomását képezi.

PILISSZENTLÁSZLÓ – SZTUDIENKA FORRÁS

A helység középkori pálos kolostoráról a legismertebb, melynek falai közt nevezetes történelmi esemény is lezajlott. 1308-ban Csák Máté itt tárgyalta Gentilis biboros pápai nagykövettel Visegrád várának visszaadásáról, Károly Róbert királyként való elismeréséről.

A pálos remeték régi halastava helyét a mai szlovák nemzetiségű lakosok Ribnyácskának nevezik. Itt fakad a Sztudienka forrás. Régtől fogva hozták ide a különböző betegségekben szenvedő gyerekeket, hogy a víz csodás erejétől meggyógyuljanak. A korabeli szokás szerint a gyógyulni akaró kicsik, szüleikkel éjfélkor indultak a forráshoz és még ha többen is voltak, nem szabadott beszélni egymás közt zarándoklatuk céljáról. Útjuk a templom mellett vezetett, mert mindenki úgy tudta, hogy a víz a templomdomb alól fakad. Menet közben imádkoztak, és megérkezve a Szentkúthoz folytatták az imát hajnalig. A forrás felett Mária-kép függött egy fára erősítve. Hajnalban megmosdatták a vízben a gyerekeket és várták a hatást. Volt, akivel csoda történt, volt, akinek nem használt. A csodálatos gyógyulások logikája Isten misztériuma marad.

A modern, haladó világ feledteti a régi hiedelmeket, így ez a forrás is majdnem az enyészeté lett, hiszen a mai ember már inkább hisz patikában, mint a csodavízben. Mégis 2005-ben helyi összefogással a forrást kitisztították, az odaútat járhatóvá tették, korlátot építettek. A kút feletti fára egy XIX. századi mariazelli Szűzanya-képet erősítettek. Talán az ősi szent hely újraéled...

SZENTENDREI TITKOK

Aki Szentendrén és környékén kirándul, alapos merítést kap a történelmi, természeti és szakrális csodákból. Utóbbiakból most kettőt emelnék ki.

A török kor alatti elnéptelenedés miatt szerbek vették birtokba a vidéket. A telepesek Csarnojevics Arzén patriarcha vezetésével érkeztek Szentendrére. A helyi hagyomány szerint az öreg főpap szívesen járt egy város feletti forráshoz pihenni, amit valószínűleg róla neveztek el Sztára Vodának. A lakosság később a pap emlékét ápolva folytatta a kút látogatását, szépen kiépítették, keresztet állítottak.

A környéknek mégsem ez a legtalányosabb és legizgalmasabb szent helye. A várostól északnyugatra található Dömörkapu hegyszorosa a természeti szépsége miatt vonzó kiránduló helyszín. A völgyben kanyargó út mentén, a Bükkös-patak partján egy természetes formájú szikla hever, melybe keresztet és szerb nyelvű feliratot véstek. A neve Ikon-kő. Az útról nem vehető észre, csak egy apró tájékoztató tábla hívja fel rá a figyelmet. A táblán ez áll:

„Az Ikon nevű emlékhely eredete feltehetően az 1690-es Szentendrére vándorolt szerb orthodox szerzetesekhez köthető és egy a közelben levő kolostori remetelak emlékét őrzi.

A kövön levő szerb nyelvű felirat fordítása a következő:

»Ezen régi Ikon nevű műemléket felújították

Joszifovics K., Marinkovics M.,

Piperkovics P., Popovics S.,

Tkalac M., Funtak A., Csopor G., és Crnogorac L.

1862.«”

A szöveg egyáltalán nem utal eredetére, csak az derül ki, hogy a feliraton szereplő személyek megerősítették a hely szakrális emlékét. Talán egy rég elfeledett búcsújáró hely lehetett, vagy ahogy az információs táblán olvasható, egy valamikori remete, „szent ember” lakhatott a környéken. A helyszín varázsát tovább növeli egy másik, ma már

elveszett emlék. Szofrics Pál szentendrei szerb tanító, számos néprajzi munka alkotója, 1903-ban ír egy a közelben található másik kőről. „A kőtől nem messze (ti. Ikon-kőtől) egy hatalmas csiszolatlan kő hever, amelyen a szájhagyomány szerint a Hold növekedését, a Hold fogyatkozásait ábrázolták, de pont azon az oldalán fekszik, amelyen ezek az ábrák találhatóak”.

Mindez több kérdést felvet. Mi lehet ennek a szent helynek az eredete? Milyen korba nyúlik vissza? Hol lehet az elveszett Hold-kő és mi célból faragták? Talán egy kereszténység előtti kultuszhelyet karolt fel és szentelt meg a népi vallásosság? Egy biztos: az Ikon-kő felállításával valószínűleg fontos lehetett valamilyen ősi, szent emlékezet megőrzése.

IRODALOM

– Soós Sándor: *Út menti szakrális emlékek – Esztergom-Budapest Főegyházmegye – Dunakanyar – Pilis*, Püski Kiadó, 2011.

– Pavle Sofric / Szofrics Pál: *Képek Szentendre és a szerbség történetéből*, Pest Megyei Könyvtár – Szentendre, 2017.

– https://magyarturistaegyesulet.hu/2015-06-08_ikon-ko/

Scheffer Miklós

*Jelen esetben nem földrajzi értelemben használjuk a „Pilis” nevet, hanem történelmi tájra utalásként. Földtanilag és földrajzilag ugyanis elválik a Visegrádi-hegység és a Pilis, de a régiségben ez az elkülönítés nyilván még nem létezett.

Számodra mit jelent?

„Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.”

Minden ember más, és mindenki másként éli meg a hitét. Kapcsolatunk is különböző az Istennel és ki több, ki kevesebb időben mélyül el a lélek dolgaiban, beszélget Jézussal vagy hívja a Szentlelket segítségül. Nehezen adjuk ki magunkból a személyes dolgokat és tárjuk fel kapcsolatainkat, legyen az isteni vagy emberi kapcsolat.

Így nekem sem egyszerű arról írni, hogy mit jelent számomra az Úr akarat, minként követem és fogadom el, vagy tiltakozom és küzdök a feladataimmal vagy önmagammal. A bensőséges istenkapcsolatunk is életünk intim része, és talán pont azért nehéz írni róla, mert Isten mindenkiben és mindenben él, tehát mindenkivel kapcsolatban van. Isten mindenható, mindentudó és mindenhol jelenlévő.

Természetesen most nem a miselátogatásról, a templomi szentségimádásokról és a napi, vagy közösségi imákra gondolok. Ezeket a dolgokat ki-ki vérmérséklete, igénye szerint végzi és vállalja fel mindenki előtt, vagy rejteti véka alá. Talán ezekről is többet kellene beszélni, mert a szentmisében az egyéni és közösségi imákban is Istenre próbálunk figyelni, keressük őt és az ő akaratát.

Amire most gondolok az a mindennapokban a folyamatos életünkben jelenlévő hitünk, istenkapcsolatunk, beszélgetésünk a mindenhatóval, imánk, elfogadásunk és küzdelmünk érzéseinkkel, küzdelmünk önmagunkkal és picit az Istennel.

Meggyőződése, hogy Isten a végtelen szeretet és mi így élhetünk. Csakhogy ezt nem tudjuk megérteni, felfogni és elfogadni. Vagyis lehet, hogy vannak, akiknek ez nagyon természetes, így könnyen megértik és követik Istent. Számomra ez nem természetes és nem könnyű, bár az lenne... A saját világomat szeretném élni, amiben természetesen ott van az Isten és próbálom gondolataimban és életemben is keresni az Isteni utat, az Úr akaratát. Kérdés, hogy észreveszem-e? Meglátom, meghallom vagy érzem e mikor az Úr szeretne mondani, közölni velem valamit. Van, amikor tudomásomra hozná, hogy amit csinálok, az éppen jó. Esetleg már ordibál, hogy nem azt kellene tenni amit már többször próbáltam, de én meg sem hallom Őt. Nagy öröm, mikor érzem, hogy most Isten akaratát szerint cselekszem (vagy cselekszünk). Egy ilyen pillanat volt augusztus 15-én az esti szentmisén. Tele volt a templom emberekkel és tele lélekkel. Számomra nagyon jó volt ott lenni. A záróéneket – Boldogasszony Anyánk – együtt énekelni és érezni az Isten akaratát. Figyelni az embereket és megtalálni az örömet az arcukon, a mosolyt a szemükben, Istent a lelkükben. A mise alatt voltak, akik talán picit félve a tömegtől távolságot szerettek volna tartani, de ott voltak, és nem tartottak távolságot Istentől.

Hogy mikor lehet hasonló dolgokat megélni és érezni, hogy együtt mozdulhatok Istennel, teszem az ő akaratát? Talán mikor nem a saját világomat akarom élni, talán mikor másokra szeretnék figyelni. Tenni valamit a mindennapokban, egy kicsi dolgot, amiben nem én vagyok a főszereplő, de mégis én tehetem és részese vagyok.

Amikor nehéz felkelnem a reggeli szentségimádásra, de öröm megérkezni és belépni az Istennel teli templomba.

Mikor az utcán találkozom egy ismerőssel, és mosolygva köszön vissza.

Bátran belenézni mindenki szemébe és így köszönni mindenkinek, aki szembe jön az úton.

Örülöm kell, mikor elfáradok mert tettem a dolgom, pedig lehet, hogy a következő héten újra meg kell tennem.

Megállni két percre és körülnézni. Meglátni, ki megy előttem és ki jön mögöttem, hogy kinek tudok segíteni.

Menni, mikor hívnak, vagy tenni, mikor kérnek. Megtalálni, kinek van rám szüksége. Beszélgetni azazal, segíteni annak, akinek szüksége van rám.

Látni, figyelni, hogyan nőnek fel a gyermekeink, és kérni az Istent, hogy boldogok legyenek.

Együtt lenni szeretteinkkel, barátainkkal és tenni csak bátran tenni mit sug a lélek.

Együtt sírni és nevetni másokkal, mikor az érzés belülről feszít.

Észrevenni a csodákat, mik körülvesznek minden nap. A természet szépségét, az élővilágot és minden formát, hangot, vagy csak egy pillanatot, ami éppen akkor az Isten.

Próbálom megérteni, elfogadni az Úr akaratát és élni az életet, pedig talán csak szeretni kellene őszintén és tisztán.

Szerintem ezek a dolgok lemondások és küzdelmek nélkül nem mennek. Adnunk kell magunkból másoknak, a közösségnek és az Istennek. Adni időt, energiát, erőt, segítséget, mosolyt, könnyeket, bátorságot, élményeket, érzéseket és szeretetet.

Szeretni az Istent és bízni benne, szeretni embertársainkat és bízni bennük.

Jönnek a boldog pillanatok mikor ez önzetlenül sikerül és küzdök magammal mikor nem.

*Taníts meg ösvényeidre, Uram, * igazságod szerint vezess engem!* Zsolt 24,4

Szeretettel: Péntek Attila

ÚRNAPI OLTÁROK NAGYMAROSON

A Szentháromság vasárnapja utáni csütörtök az úrnapija, az Oltáriszentség ünnepe. Az úrnapija ünnep gyökerei a 13. századig nyúlnak vissza. Az augusztiniánus rendi apáca Liège-i Szent Julianna isteni sugallatra hivatkozva fordult az eucharisztia ünnep létrehozása érdekében Jacques Pantaléonhoz (a későbbi IV. Orbán pápához) és Robert de Thoret liège-i püspökhöz. Ebben az időben a püspökök beiktathattak helyi egyházi ünnepet: 1246-ban Robert püspök zsinatot hívott össze és elrendelte a Corpus Christi ünnep évente történő megtartását.

Általánosan csak később terjedt el az ünnep. 1263-ban egy zárandok cseh pap szentmisét tartott a bolsenai Szent Krisztina templomban. Az átváltoztatás pillanatában kétség szállta meg, hogy valóban Krisztus testévé válik-e a kenyér és a bor, amikor a megtört ostyából vércseppek hulltak a korporáléra. A véres ostyaabroszt Orvietóba vitték, ahol épp ott tartózkodott IV. Orbán pápa. A pápa 1264. szeptember 8-án hirdette ki, hogy ezentúl minden évben a pünkösöd nyolcadát követő első csütörtökön tartásuk meg az úrnapija ünnepét.

A néphagyományban úrnapija a legünnepélyesebb hitvallás, az egyházhoz tartozás kifejezésének alkalma. A középkori és az újkor eleji időkben az úrnapi körmenetek tömegméreteiről és ünnepélyességéről sok leírás maradt. Az első adatok magyarországi megünnepléséről 1292-ből és 1299-ből valók. Különösen jól ismertek a budavári körmenetek, melyeken királyok, mint Zsigmond, II. Ulászló, és II. Lajos is részt vettek.

Az úrnapi körmenet útvonalába eső szabadtéri oltárok legtöbbször zöld ágakból készített lombsátrak voltak, amelyekbe képeket, szobrokat állítottak. A sátrakat egyes családok, nemzetségek készítették. Falvakban úrnapi sátrakat az oltárok fölé készítettek a falu különböző pontjain, később csak a templom körül. A sátrakhoz és a Szentség elé szórt zöldgally, virág és fű gyűjtése fiatal legények és lányok kötelessége volt, az oltár fölállítása és szentképekkel való földísztése azé a gazdáé, akinek házat a plébános kijelölte. Az Oltáriszentség elé szórt és vele megáldott úrnapi ág és virágszirom egyike a katolikus nép legtiszteltebb, legtöbbre tartott szentelményeinek.

A nagymarosi tradíciók is hasonlóan alakulhattak ki, bár erről túl sok írásos emlékünknél nincs. Néhány idősebb testvérünk megkérdezésekor fény derül sok szép emlékre. Most azt a generációt kérdeztük, akik jelenleg végzik az oltár őrzésének szolgálatát, ők mesélnek oltáraik múltjáról.

AZ ELSŐ OLTÁR

Az oltár képét Lohr Ferenc festette 1926-ban és a kenyérszaporítást ábrázolja. A kép címe: A kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem a világ életéért. (Ján. 6,51.)

A háború előtt nem itt volt az oltárok helye, ahol napjainkban, hanem távolabb egymástól. A Mainzi utcának a felső – Rákóczi utca felé eső – sarkán volt az egyik, az alsó – váci utcai – sarkán a másik. Volt még a Német utcában a posta előtt, és fönt a Német utca és a Dózsa György utca sarkán. Ezen az úton ment végig a falu népe, ezt díszítette mindenki. A fuvarosok az erdőből friss szálfákat vágta, ezeket beültették vasárnap reggelre a házak elé feldíszítve. Az útvonalon lévő házak portája előtt mindenki felsöpört, és friss virágokat díszítette a portája előtti részt. Minden ház ablakában gyertyát gyújtottak a körmenet ideje alatt. A szentelt virágokat a körmenet után a templomban a Szűzanya és a Jézus szobrok előtti asztalkára helyezték, valamint kivitték a temetőbe a sírokra. A háború utáni rendszer betiltotta a nagy körmeneti útvonalat, akkor szűkült le arra a körmeneti útra, ami a jelenlegi. Csak a legbátrabbak mertek ez után gyertyát gyújtani az ablakukban.

Ez az oltár, amelyet mi őrzünk, a Mainzi utca felső sarkán volt, Garamvölgyi Vera néni és Holtság Marika néni gondozták hosszú évekig. Tőlük vettük át az 1980-as évek elején. Régen az egész utca lakói gyűjtötték a virágot az oltárhoz. A képhez illeszkedően ennél az oltárnál csak vadvirágokkal díszítettek, amit elég sokáig meg is tartottunk. Mikor átvettük, az oltár faszerkezete nagyon rossz állapotban volt. Bonifert Józsi bácsi újította fel. A régi üres képkeret mellett tömör hátlapot kapott, ez jobban óvja a képet a szélről, de minden más díszítést az eredetiben megőrzött. Akkor még sokáig Horváthné Gresz Marika néniék tárolták, Majd átkerült a testvéremék révén a Flamich családhoz. Amikor Hutter János és felesége még éltek, ők sokat segítettek a díszítésben. Most a lányuk Erika és Nóra jönnek. Éberli Ferencné Babi néni pedig minden évben adakozik a virágok megvásárlásához. Gresz Mariakák adják a páfrányokat és a Flamich család férfi tagjai segítenek felállítani az oltárt.

Raszler Rita

MÁSODIK OLTÁR

Az oltárkép az utolsó vacsorát ábrázolja, amit Emmer Mihály festett. A felirat a képen: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”. A mi családunk már vagy ötven éve gondozza ezt az oltárt. Az oltár keretét az Édesapám készítette. A virágokról én gondoskodom már vagy húsz éve. Az oltárok felállításánál a fiam segít a barátjával és Rudolf Ferencével. Ők teszik fel a függönyöket is.

Haniberger Márta

HARMADIK OLTÁR

Az általunk gondozott oltár a vasút alatt a gyalogos átmjáró mellett épül évről-évre. Korábbi helye, az idősebbek elmondása szerint, a Váci út és a Németh utca sarkán volt a postánál. Mikor Trieb Kari barátom megbetegedett- en-

nek már 27 éve, – akkor hívtak segítségül Péntek Attilával együtt. Örömmel segítettem, mert azon kívül, hogy jót tenni jó, azt is megtudtam, hogy Kari elődje Honti Józsi bácsi volt, ki anyai nagypapám testvére. Az oltárképet hosszú éveken keresztül a csapat korábbi vezetője Ritzl Teca néni őrizte. A mi oltárképünk emlékeztet arra, hogy a Mindenható milyen csodálatos ajándékot hagyott ránk az oltáriszentségben. A képet Nagymaros szülötte Emmer Mihály festette valamikor a múlt század első felében. Az oltár tartozékait részben a plébánián, a kényesebb darabokat pedig otthon őrizzük. Zoller Andrásné, Teca néni gondos vezetését 15 éve Trieb Gabi vette át. Segítő-társaival gondoskodik a függönyök, oltárterítők, szőnyeg tisztaságáról és meglétéről. Virágdíszítés legtöbbször a lányok, asszonyok feladata. Az oltár építésének első lépése a faváz összeállítása. Elődeink jó és ötletes szakemberek voltak. Az összeállításnál fontos szempont volt az egy-

szerű és gyors szerelhetőség. Ennek köszönhetően némi odafigyeléssel gyorsan összeépíthetők. Miután összeépült a faváz, kezdődhet a díszítés. Függönyök, terítők, szőnyeg, gyertyatartók és minden, ami még a díszítés része.

Maurer János

NEGYEDIK OLTÁR

A kép címe: „Uram maradj velünk” (Luk 24-29). Az oltárt 1969 óta Ormándi Juli néni halála óta gondozzuk. Ekkor az oltár összeállítása több ember összefogását igényelte, mert úgy kellett összeácsolni. Következő évben ezt a férjem újragondolta és így lett kialakítva a mostani oltár. Ez azért vált szükségessé mert a segítség kiöregedtek és csak a szűk család maradt. Ez sokkal egyszerűbb, csak négy

csavar behajtásával készül. Az oltárképet egy nagy táblára feszítjük ki. Az oltár az ünnep után a plébánia raktárában kerül. Mivel az előző felszerelések előregedtek, újra volt szükség, amit adományokból vásároltunk. Az oltárterítő saját készítésű. Az oltár díszítéséhez szükséges vázát, függönyt gyertyatartókat helyhiány miatt az otthonunkban tároljuk. Az oltár díszítését azóta is csak a családunk fedezi.

Bonifert család

Mindegyik oltárra igaz, hogy a hosszú évek során fel lettek újítva, azonban az oltárok képei nem. Bár nagyon gondosan tárolják, restaurálásra szorulnak. Bízunk ben-

ne, hogy a közeljövőben megszólal majd valakikben a szándék, hogy ezek is felújításra kerüljenek.

Őrizzük meg őseink hagyományát, mely az egyházhoz tartozásunk szép és ünnepélyes kifejezése!

Zoller Andrea

FORRÁSOK

Magyar Katolikus Lexikon, Magyar Néprajzi Lexikon, www.wikipedia.org, www.arcanum.com/MagyarNeprajz

MAGYARORSZÁG NEMZETI KEGYHELYÉN, ÚJRA!

De izgalmas volt az idei készülődés az országos roma zarándoklatra! Elindulhatunk ilyen benzinárak mellett? Lesz-e még busz? Elbírja-e a pénztárcánk? Győzzük a hőséget? Meglesz a kellő létszám? A válasz az indulás előtti napon dőlt el, annak a harmincnégynek, akik elindultunk a reggeli járművel Mátraverebély-Szentkút felé. Az idő, épp aznapra megenyhült, és osztozhattunk a költségeken is az egyéni- és karitászhozzájárulásoknak hála! Így július első szombatján az árnyas fák alatt, a Szűzanya-szobor lábánál, a gyógyító, friss vizű kút mellett szabadon élvezhattuk azt a napot.

Mert a szentgyónás, a szabadtéri szentmise, a hely szelleme évről évre vonzza és összehozza Nagymaros cigány és nem cigány lakosait. Mert bőséges az áldás, a dicsőítés, az öröm: táncban, éneken, tanúságtételben. Mert hazajövet sokszor hallani ilyen mondatokat: „Jövőre megint jövünk! Mindenképp hívjatok! Nagyon köszönjük!”

Most az egyik résztvevő, Csernus Istvánné Icuka benyomását osztjuk meg:

Ez már a harmadik zarándokutam. Úgy mentem akkor, hogy már egy ideje elkezdtem templomba járni újra. Mátraverebély-Szentkúton aztán elmentem gyónni. Azóta, ha csak tehetem, naponta is ott vagyok a szentmisén.

Sarlós Boldogasszony napjára, július 2-ára a nagymarosi karitászs megszervezte részvételünket az országos roma zarándoklatra. Gyönyörű, napos idő volt. Úgy éreztem, nekem ezen a zarándoknapon részt kellennem mindenképp. El is mentem az oda rendelt autóbushoz. Mindjárt indulás után hirtelen felugrott a vérnyomásom, és ez megviselt. De fel voltam készülve erre az egészségi problémámra, és elrendeződött a közérzetem. Isten segítségével ima és éneklés közben oda is értünk.

Nagyon sokan voltunk. Boldog voltam, hogy ezen a szép nagymisén részt vehettem. Majd végiglátogattam a kegyhelyet, és imádkoztam, hálát adva a Jóistennek. Szeretettel néztem az előadásokat, szép volt, megtapsoltuk a gyerekeket. A visszaindulás előtt összegyűltünk a nagy Mária-szobor lábánál gyertyagyújtásra, közös imára. Majd három óra harminc perckor indultunk. Békésen, lelkileg feltöltődve érkeztünk haza.

Hálát adok a Jóistennek, amiért megsegített, hogy ezen a napon ott lehessenek!

Hálás köszönet a karitászs szervezőknek!

Hortoványi Emőke

NAPKÖZIS HITTANTÁBOR NAGYMAROSON

Napközi táborunk témája a „szeretet-dobókocka” titka volt. Az alapötlet Chiara Lubich, a Fokoláre mozgalom alapítójának azonos című könyvéből származik, melyben szerepel egy olyan dobókocka, aminek oldalain a szeretet kifejezésének különböző módjait ismerhetjük meg: Elsőként szeretek; Szeretem az ellenségem; Mindenkit szeretek; Kölcsönösen szeretjük egymást; Szeretem a másikat, mint önmagam; Jézust szeretem a másokban.

Ezekhez a témához kerestünk Tibor atyával és Mariann-nal olyan meséket, feladatokat, kézműves témákat, amivel nem csupán bemutattuk, hanem lehetőséget is adtunk a gyakorlására. Óriási segítséget kaptunk ehhez az ifi csapatától. Terepbejárás, megbeszélés, gyakorlás, ötletelés, otthoni készület. Mindenben benne voltak. Jó volt látni, hogy felelősségteljes, tenni akaró csapatként szeretnének jelen lenni. Az előző év tapasztalataival felvértezve, bátran álltak bele minden feladatba, emiatt mi is bizalommal támaszkodtunk rájuk.

Kellett is ez a fajta biztonságérzet, hiszen újra magas volt a létszám. Idén a zebegényi napközi táborral lazábban kapcsolódva, mégis jó szívvel átölelve teltek a napok. Ezekre az alkalmakra nagy területeket kellett választanunk (több mind százhusz gyereknek kellett a hely, ha játékról van szó). Nagy segítséget kaptunk ebben szülői

felajánlásokkal, engedélyekkel, főzéssel, ebédeltetéssel, mosogatással. A józan ész azt mondatta, hogy egy ilyen hét után teljesen kimerült mindenki, de ennek egy apró jelét sem adták. A záró napon is mosolyogva, türelmesen gyűjtötték össze az otthagyt tányérokat, evőeszközöket a fáradtságtól eldől gyerekek mellől.

A tábor ideje alatt készítettünk egy mozaik képet Rubljov Szentháromságképe alapján. Az első naptól bárki kifesthetett egy-egy követ, amit aztán a kerethez ragasztottunk. A felhasznált anyagok nem voltak túlzottan különlegesek: fa, ragasztó, kő, tempera, lakk. Mégis, mire elkészültünk vele, minden a helyére került, és egy igazán látványos végeredmény született. Kicsit aggódtunk amiatt, hogy mennyire lesz tartós, ha a saját talpára áll. Kipotyognak-e a darabjai, összetörnek-e a keret, de ahogy egymásnak feszültek a kövek, egyre szilárdabb lett az egész. Úgy gondolom, hogy szép hasonlata ez a tábornak is. Mindenki odaadta erre az öt napra azt, ami ő maga, és a végére olyan élményekkel gazdagodhattunk (odafigyelés, biztonság, segítő támogatás), ami kitart a ránk váró újabb kalandos egy évre.

Köszönöm, hogy részt vehettem ebben, köszönöm, hogy töltekezhettem.

Strausz Kálmán

EGY RÖVID BESZÁMOLÓ NAPJAINKRÓL

Első nap: Mindenkit szeretek! Nagymaroson voltunk: délelőtti előadás, kiscsoportos beszélgetés, kincskeresés, délután kavicsfestés, dobókocka készítés volt a program.

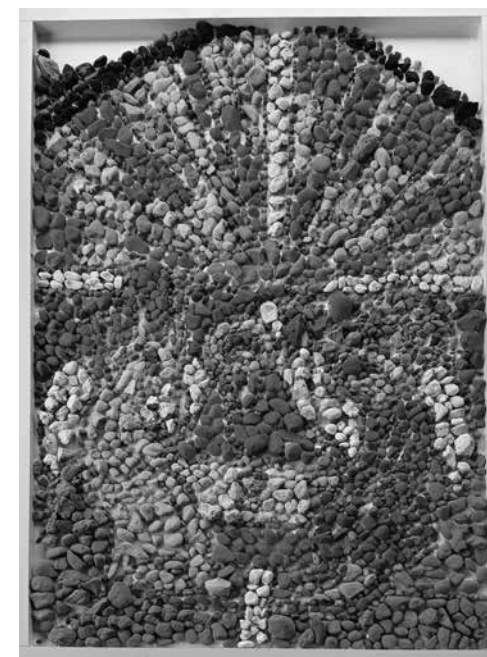
Második nap: Elsőként szeretek témában volt előadás és kiscsoportos beszélgetés, ez után Királyrétre vonatztunk, ahol akadályverseny és számháború volt.

Harmadik nap: Szeretem az ellenségem. Közös nap a zebegényi táborozókkal. A dömösi sziklák sárlavinája sok nehézséget okozott, át kellett írni a programot, de sikerült: Nagymaroson a Csapáson találkoztunk a zebegényiekkel, ahol az előadás és a kiscsoportos beszélgetés után Honfoglaló játék vette kezdetét, majd szent kirándulást tettünk Zebegénybe, ahol ebédeltünk, megismerkedtünk a templommal. Kiscsoportos foglalkozás keretében zárták a napot a gyerekek, ezután hajóval tértünk haza Nagymarosra.

Negyedik nap: Kölcsönösen szeretek témában volt a délelőtti előadás, melynek alapján kiscsoportokban újabb előadást készítettek a gyerekek. Eközben templomtorony látogatásra is volt lehetősége a csoportoknak, ez alatt a többiek kézműveskedtek. A nap zárásaként a csoportok előadták műveiket.

Ötödik nap játék, összegzés, szentmise volt Törökmezőn. A Csapásra gyalog mentünk, onnan szülői segítséggel jutottunk le Zoltai Balázsék telkére, délelőtti kiscsoportos megbeszélés, méta, számháború, szentmise, majd a helyben főzött ebéd után „fél dió” keresés és rövid játék volt. A zebegényi csoportok itt is velünk együtt voltak. Hazafelé a Csapásról lábbusszal érkezünk a plébániára. Testben fáradtan, de lélekben felüdülve zártuk a hetet. *Hálásan köszönjük az imákat, a sok segítséget mindenkinek!*

Lénárt Kitti

DÖMÖSI HITTANTÁBOR

Idén is megrendezésre került a tavaly már olyan nagy sikerű dömösi hittantábor a felső tagozatos korú gyerekeknek. Sok lelkes segítő is részt vett a táborban a felsőbb korosztályból is, hogy a kicsikre minél nagyobb legyen a figyelem. Egyik ilyen segítő volt Hócza Dénes, aki most megosztja velünk élményeit, utána Edöcsény Zita, mint az egyik főszervező számol be nekünk a lelkiségi programokról.

Először erről a táborról idéi, az egyik hittanórán hallottam. Megkérdeztek, hogy szeretnék-e menni, amire igennel feleltem, mivel sejtettem, hogy egy nagyon jó élményben lesz részem, ha elmegyek. Mivel már végeztem a kilencedik osztállyal, csak szervezőnek jelentkezhettem. Hamarosan meg is kezdődtek a szervezői megbeszélések, amiken megtárgyaltuk a tábor minden apró részletét.

A megbeszélések végeztével el is kezdődött a tábor. Hétfő reggel találkoztak a táborozók a kompkikötőnél. A kicsik leadhatták a táskájukat, amiket kocsikkal a szülőik utánuk vittek a táborhelyre. Miután megérkeztünk a dömösi plébániára, lepakoltunk és felállítottuk a sátrakat, majd a kiscsoportok beosztására került sor. Minden kiscsoportba körülbelül nyolc résztvevő és három szervező került. Mi kivételesen négyen vezettük a csapatot, de ez egyáltalán nem volt gond, mivel így sokkal jobban oda tudtunk figyelni a vezetettjeinkre. Ezután az ebéd követ-

kezett, amit az egyik esztergomi étteremből hoztak. Mikor már mindenki jóllakott, lezártuk az ebédet egy imával, így el is kezdhettük ábeszélni az aznapi témát a kiscsoportunkkal. A beszélgetés és az uzsonna után, már mindenkinek elég melege volt ahhoz, hogy lemenjünk a Dunába fürdeni. A Dunapart szuper azon a helyen! Csupán ötven méterre van a plébániától. Egy sekély öbölhöz érkeztünk, aminek a szélén szinte egyáltalán nem volt sodrás, persze a nagyobbaknak azért így is figyelniük kellett a kisebbekre. A frissítő fürdést a vacsora követte, azt pedig egy

kisebb túra. Eljutottunk a Szentfa-kápolnához, ahol beszélgettünk, dicsőítettünk, majd megnéztük az újonnan épült fa turista központot. Egy kimerítő, élménydús nap után nem maradt más hátra, mint az alvás. A következő naptól felgyorsultak az események. Úgy elsuhant ez az öt nap, mint a Sinkanszen*. De ahogy a mondás is tartja: gyorsan telik az idő, ha jól mulat az ember. A következő napokon a legkülönbözőbb programokon vehettünk részt. A kézművesnaptól kezdve a vadregényes túráig, minden volt. De persze azért minden nap volt fürdés a Dunában. Egyébként az első és az utolsó nap kivételével minden nap volt a cserkészek körében már jól ismert táborút. Kár, hogy vége, jövőre is biztosan megyek.

Hócza Dénes

LELKI PROGRAM

Az idei hittantábor minden napjának külön története, jelenete volt, melynek alapján zajlottak a kiscsoportos beszélgetések.

Hétfőn a vihar lecsendesítésének történetével ismerkedtünk meg, és a fókuszban a bizalom, önbizalom, Istenbe vetett bizalom témája állt. Felmerültek félelmeink, kötődéseink, csalódásaink. Vajon megbízhatóak vagyunk egymás számára?

Kedden Szentendrét vettük célba, és az ifis színjátszó csapat remek előadásában egy filmforgatás előkészületeit láthattuk, amelyben az ítések Isten szerepének megformálására kerestek szereplőket. Láttunk itt rendőr-istent, jó pásztor-istent, könyvelő-istent, befogadó apa-istent, tűzoltó-istent. A remek előadás után megbeszéltük,

hogyan bennünk milyen istenkép él, vajon melyik volt ismerős a bemutatott példák közül. Kihez tudnánk legjobban hasonlítani Istent, Jézus milyen képet rajzolt az Atyáról?

Szerdán a színeváltozás történetét jelenítették meg nagyszerű színészeink, ennek kapcsán az ima módokról, Isten megszólításának, és a vele való beszélgetésnek formáiról, lehetőségeiről beszélgettünk. A nap fontos része volt a csend, és este közösen imádkoztunk a helyi templomban, földön ülve, csoportonként, egymásra is figyelve, felkészült zenészeink segítségével. Az ima vé-

*A Sinkanszen egy nagysebességű vasúthálózat Japánban.

gén mindenki elhelyezte kis mécsesét az apszis közepén felállított létrára. Hiszen táborunk mottója egy Weöres Sándortól vett idézet volt: Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.

Biciklitúrák

FELSŐS BICIKLITÚRA IPOLYDAMÁSDRA

Július 26-án a nagyobb hittanosokkal kerékpártúrára indultunk. Zebegényen és Szobon át Ipolydamásdig mentünk, ahol megsejleltük az épülő hidat. Nagy élmény volt, hogy az Ipolyban strandoltunk, átkeltünk a túlpartra. Eközben esni kezdett az eső, ami még izgalmasabbá tette utunkat. Az eső a fagyizást sem tudta megakadályozni. Miután előbukkant a nap, elindultunk hazafelé. Szép volt együtt a nap, fontos, hogy a nyár folyamán legyenek alkalmak a hittanos találkozásokra, közösségi élményeink megélésére.

Csütörtökön komoly vállalkozásba kezdünk, mert a hatalmas hőség ellenére a Prédikálószer megmászására indultunk. Napunk témája a barátság volt, és segítségül hívtuk Saint-Exupéry Kis herceget és annak rókáját. A jelenet kapcsán arról beszélgettünk kis csoportokban, hogy milyen a jó barát, mit jelent a másik megszelídítése, milyen barátságaink vannak. A kemény túra során volt lehetőségünk egymás segítésére, a barátságok elmélyítésére. Különleges tapasztalataink is voltak ezen a napon. Egy szomjas kislány utolsó korty vizét adta oda egy társának, és örömmel mondta, hogy olyan jó tényleg tenni valamit a másikért. Egy erdőszéli házban élő kedves hölgy megittatott, lelcsolt minket, újra tölthettük a kulacsokat... Bízattuk, támogattuk egymást a nehéz vándorúton, mint az igazi barátok az életben.

Pénteken a pünkösdi jelenetet éltük át lelkes művészeink segítségével. Jó volt hallani, átérezni, hogy küldetésünk van, dolgunk van a világban, együtt sokat tehetünk, hogy élhetőbb, boldogabb legyen körülöttünk az élet.

Sok szép élménnyel, új kapcsolatokkal, régi barátságaink megerősödésével tértünk haza. Köszönjük Tibor atyának és minden lelkes felnőtt és ifi szervezőnek, csoportvezetőnek a szolgálatát, jókedvét, közösségbe és Isten köztünk lévő országába vetett hitét!

Edöcsény Zita

ALSÓS BICAJÓZÁS HELEMBÁRA

Augusztus 11-én a kisebbek lelkes csapatával indultunk Szobra. Majd egy vidám játszótérezés után továbbmentünk egészen a damásdi hídig, ahol nagy ajándékként élhettük meg, hogy „elsőként” keltnünk át az Ipoly túloldalára, Helembára. A templom előtt elénekeltük a Himnusz, csoportképet készítettünk, majd visszaindultunk. A kicsikkel is megmártóztunk az Ipolyban, Szobnál fagyiztunk, majd haza indultunk. Hihetetlen ügyesen tekertek a kicsik, közös öröm volt ez a nap mindnyájunk számára!

Trieb Mariann

CSALÁDTÁBOR – PÁLKÖVE 2022

„Ahol szeretet és egyetértés, ott az Isten”

Két év kihagyás után újra családtábort szerveztünk a nagymarosi és zebegényi egyházközség családjai számára Tibor atya vezetésével. Augusztus 3 és 7 között 20 nagymarosi és 4 zebegényi családdal táboroztunk együtt a Balaton partján. Összesen 144-en voltunk, köztük 49

polca belvárosát, a Malom-tavat és környezetét. Délután a Balaton közelsége adta lehetőséget ismét kihasználva strandoltunk egy nagyot. Nagy sikere volt az apukák és fiúk közt zajlott vízilabda meccsnek is. Este sorverseny várta a mozogni vágyókat.

felnőtt, 25 segítő fiatal és 70 gyermek. Isten nagy családjának tagjaiként – egymás testvéreiként – éltük át a tábor minden napját, miközben a fenti jelmondatot próbáltuk életre váltani.

A tábor helyszínül a Balatonrendes – Pálkövei Ifjúsági Tábor szolgált. A szerdai érkezés és kipakolás után szentmisében adtunk hálát és kértünk áldást az előttünk álló napokra. Ezt követően minden család bemutatkozott, bár többeket jól ismerünk, mégis sokaknak új arcát is megláthattuk. A vízpart adta lehetőséget kihasználva, esti strandolás következett, szinte az egész strandot betöltöttük. A forráságban igazán felüdítő élmény volt.

Másnap a szövetség témában mélyültünk el Tibor atya előadása alapján, mely szerint hármasként formájában vagyunk összekötve házastársunkkal és Istennel. Ezt a fonatot erősítettük beszélgetéseinken és a lelki programokon keresztül. A délelőtti során gyermekeinkkel a segítő fiatalok igen lelkesen, odaadón foglalkoztak. Játsoztak, kézműveskedtek és a szövetség témáját dolgozták fel korszakportoknak megfelelően. Este tábortűzzel zártuk a napot, amit nagyon élveztek a résztvevők.

Pénteken Tapolcára indultunk, úticélunk a Tavasbarlang volt. Volt, aki kerékpárral, volt, aki autóval tette meg az utat. A barlangban izgalmas előadást hallottunk és láttunk a barlangrendszer és a Balaton-felvidéki tanúhegyek múltjáról. Minden család csónakázhatott a barlang mélyén rejtőz kristálytisztában. Ezután felfedeztük Ta-

Egy-egy este külön férfi és női kör tartottunk Tibor atyával, amit a felnőttek számára éjszakába nyúló kötetlen beszélgetések és játékok követték. A péntek este fénypontja a szentségimádás volt, amikor is a csillagos éjszaka alatt énekelve, imádkozva dicsőítettük Istent és odatettük lábunk elé életünk gyertyáját is.

Szombaton Pécsi Rita neveléskutató érkezett hozzánk, aki a szövetség témáját tovább folytatva, a házastársi köteléket igyekezett erősíteni. Hiteles mondanivalója, személyes példái és magával ragadó stílusa által minden résztvevő számára töltetkező volt az ő előadása. Biztos vagyunk benne, hogy a házaspárok számára elgondolkodtatóak, megerősítőek voltak

a kapott gondolatok. Délután kézműveskedés, horgolás, festés, kerékpározás várta a táborozókat. Este pedig zárószentmisében adtunk hálát az együtt töltött napokért, igazi örömnappal volt ez számunkra. Az estét táncházzal zártuk, ami lélekemelő volt mind a táncolók, mind a nézők számára. Csodálatos volt, ahogy ezek a fiatalok, gyermekek sugárzó arccal, tiszta örömmel együtt örültek.

Már a jövő évi tábor terveit szöve készülni a folytatásra, hiszen Isten nagy családjaként, az Ő országát építve, újra át szeretnénk élni, „ahol szeretet és egyetértés van, ott az Isten”. Várunk mindannyiótokat!

Farkasné Maurer Krisztina

Cserkész tábor

Július 5-én, kedden, gyönyörű napra ébredtek a nagymarosi Cserkészcsapat lelkes kósza és roverei, akik reggeli pakolás után nekivágtak az ideai Dunakanyar Cserkészközzel közösen megrendezett cserkész tábornak és annak előtáborának. Pár fárasztó nap után elkészülten és büszkén várták a pénteken érkező fiatal cserkészeket, hogy a cserkész tábor fénypontját jelentő nyári tábor hivatalosan is megnyithassuk.

Nagymarosról 62, váci, zebegényi, kismarosai és szobi cserkészcsapatokkal együtt pedig összesen 257 táborozóval élhettük át az ősmagyar törzsek kalandozásait Alsópetény dombjai között, így az ország 2. legnagyobb csapattábora voltunk. Az ősmagyarok témája volt az ideai keretmese, amibe behelyezkedve a gyerekek testközelből megismerhették, a történelmünket, és tanulhattak a hűségéről és az összetartozásról.

A 10 napos tábor alatt cserkészekhez méltóan állandó lehetőséget biztosítottunk a gyerekeknek szórakozásra, a közösségi életépítésre, valamint lelki és fizikai javuk fejlesztésére. Minden nap várta valami egészen elképesztő az ott táborozókat, mint például: méta, detektív és vadász játék, vízes nap, fiú-lány nap, számháború, lelki

nap, kereskedő játék, tudomány-kultúra nap, éjszakai túra, szabad éjszakai alvás, strandolás vagy esti tábortűz, ahol a gyerekek együtt kidolgozott jeleneteket adhattak elő, köztük keretmesevel tarkított játékokat játszva, népdalokat énekelve.

A tábor utolsó estéjén 12 újonc tette le a cserkészfogadalmát, csatlakozva a csapat cserkészéhez. A jeles alkalom után, másnap a gyerekek új barátokkal, lelkiileg feltöltődve rengeteg élménnyel térhettek haza, amit majd egész évben büszkén mesélhetnek otthon, az iskolában és az őrsi gyűléseken.

Én úgy érzem, hogy bár a tábor során nem minden ment gördülékenyen, sikerült egy sikeres táborral zárni az évet, és sikerült elérni a célunkat: egymás társaságában, a természetben tudtuk építeni a szeretet közösségét!

Zoller Máté

LEGYÉL TE IS CSERKÉSZ!

KIHÍVÁS

FELELŐSÉG TÁBOR

LEHETŐSÉG ÉLETRE SZÓLÓ

NEMZETKÖZI BARÁTSÁG

ÉRTÉK TERMÉSZET JÁTÉK

KIHÍVÁS KÖZÖSSÉG NEVELÉS

KALAND MAGYAR

ÉS A MEGLÉVŐ ŐRSÖKBE IDŐSEBBEKET IS!

SZERETETTEL VÁRUNK AZ ÚJ ŐRSÖKBE:

HARMADIKOS LÁNYOK:	HARMADIKOS FIÚK:
HADI TEODÓRA	ZOLLER MÁTÉ
06 20 777 7274	06 30 737 5352
HORVÁTH VERONIKA	
06 20 211 2491	

KAPCSOLATTARTÓ: HADI LUCA 06 20 777 7307

950. SZENT GELLÉRT PÜSPÖK CSERKÉSZCSAPAT

URAM, IRGALMAZZ!

Könyörülj rajtunk, Isten, a te nagy irgalmasságod szerint, kérünk téged, hallgass meg minket és könyörülj! – Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz! Uram, irgalmazz! (részlet Aranyszájú Szent János Liturgiájából)

A nyáron lehetőségem volt több görögkatolikus liturgián részt venni, és a sok új impulzus közt számomra a legkülönlegesebb tapasztalat a fenti könyörgés elhangzásának igen nagy száma volt. Hiszen a Szent Liturgián nem kétszer-háromszor, hanem legalább negyvenszer-ötvenszer csendült fel a jól ismert „Uram, irgalmazz” kérés. Talán helyénvaló megállapítás, hogy nem ez a legegyszerűbb könyörgésünk. „Uram, adj esőt!” „Uram, gyógyítsd meg a betegeket!” „Uram, vigyázz a szeretteimre!” Kérjük a Mindenhatót, és olyan egyértelmű és kézzelfogható, hogy mire vágyunk. Esőre, gyógyulásra, a szeretteink épségére.

Uram, irgalmazz!

Még talán sokakban közel van az augusztus kivételes élménye. A forró kánikula, a sok friss gyümölcs és zöldség, a táborok zaja, a vízpart kellemes csábítása, a lángos messze szálló illata, a meleg, rövidujjas esték és a hálósákos csillagnézések. Szerettem ezt az időszakot, és szerettem a csillagnézést. Szeretek gyönyörködni az égbolton,

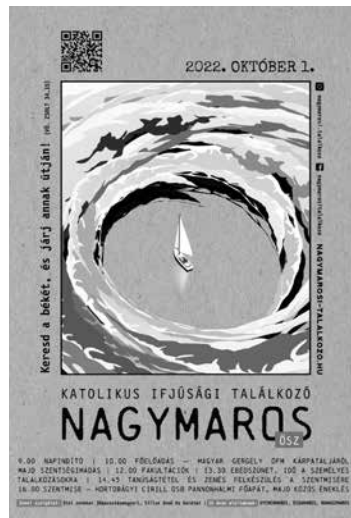
a tengernyi csillagban, a megannyi világító csodában, a hullócsillagok hosszú fénycsóvjában. Szeretek ilyenkor megállni, kicsit kiszállni a testemből és felülről magamra tekinteni. Észrevenni, ahogy fekszek a réten, majd elindulva magasan felfelé hirtelen már csak egy kis képrészlet vagyok. Majd még jobban eltávolodva már csak egy emlék marad belőlem; egy emlék, ami tudom, hogy ott van, de már nem láthatom. Elém tárul a bolygónk, a Naprendszer, a csillagok, majd az egész világ, a millió csillag az égen. Hol vagyok én ebben? Már szinte az emlék is megszűnik létezni, olyan távolra kerültem.

Egy porszem, egy apró, az égítetek mellett eltörpülő szerzet vagyok Isten óriási teremtett világában. Egy porszem, akiért Jézus az életét adta, egy porszem, aki Isten ölébe helyezheti a mindennapi problémáit. A problémákat, amelyek láthatatlanok a teremtett világ nagysága előtt, de nem Isten szeme előtt. A gondjaimat, amelyek nevetségesen kicsinynek tűnnek, de nem Isten szeme előtt. Az örömeimet, amelyek szintén eltörpülnek a hatalmas teremtett világ árnyékában, de nem Isten szeme előtt.

A rádöbbenésben csupán két egyszerű szót ismételtetek: Uram, irgalmazz!

Droblilich Domonkos

A NAGYMAROSI IFJÚSÁGI TALÁLKOZÓ LEVELE

Egy amerikai kutatócsoport 1975-ben veszelés kísérletet végzett: belerepültek egy hurrikán közepébe. Megállapították, hogy a maga körül mindent elpusztító felhő- és légörvény belsejében, a vihar „szemében” teljes szélcsend uralkodik.

Eszünkbe juthat a bibliai kép: a tanítványok bárkája hanykolódik a viharban, Jézus pedig békésen alszik a csónak végében egy vánkosen. „Mester – kérdezik, – nem törődöl vele, hogy elveszünk?” (Mk 4,37)

A történelem egy olyan pontján élünk, ahol nap mint nap érkeznek hírek a minket körülvevő világ békétlenségeiről, háborúról. Közösségeinkben és a közösségi médiában gyakran találkozunk válaszként a fohással: „tégy engem a te békéd eszközévé”. Bár ez a mondat sokak hiedelmével ellentétben nem assisi szent Ferenctől

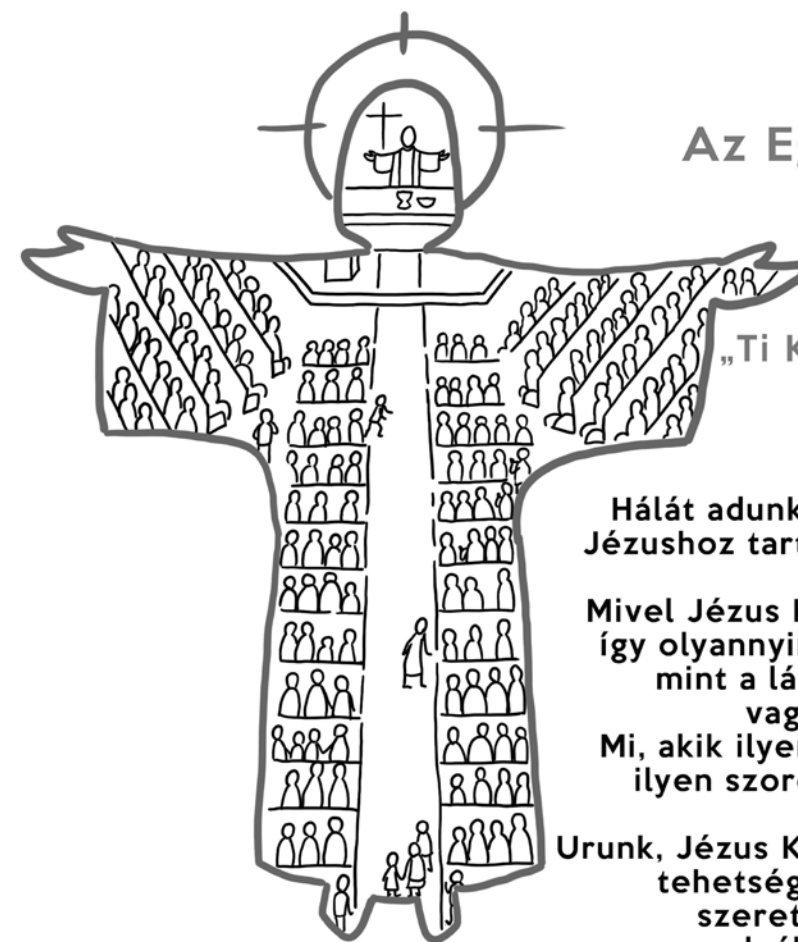
származik, mégsem véletlen, hogy úgy ismerjük őt, mint a béke és a béketeremtés emberét. Ebben az - egyébként a Ferenci hagyományból származó - mondatban benne rejlik, hogy miközben vágyunk a békére, tehetünk is érte: arra hív, hogy legyünk aktív megteremtői. De nem tudom, észrevetted-e: nem akár-miről, „a te békéd” -ről van itt szó!

Assisi szent Ferenc életrajzírói arról tanúskodnak, hogy szavajárása ez volt: „az úr adjon nektek békét!” Számára a békesség ajándékozója, középpontja, forrása Isten – a béke pedig az, ha elfogadjuk az Úrtól kapott rendet és harmóniát, amivel együttműködhetünk, amibe belehelyezkedhetünk. Ez végeredményben az Istennel való kiengesztelődés.

Szent Ferenc egy nemrég előkerült imádságában „békészerző király”-nak nevezi Istent, aki „minden királyt felülmúl az egész világon”. Ezzel azt mondja: Isten fölötté áll a világ békétlenségeinek! A béketeremtés tehát egyszerre befogadás és egy konkrét úton járás. Az Istentől kapott ajándék elfogadása és konkrét tettekre váltása a minket körülvevő világban.

Ezt fejezheti ki számunkra a 34. zsoltár egyik sora, ami a találkozónk mottójául is szolgál:

„keresd a békét, és járj annak útján!”

Az Egyház Krisztus teste

„Ti Krisztusnak teste vagytok, s egyenként tagjai.”
(1Kor 12,27)

Hálát adunk azért, hogy a keresztség által Jézushoz tartozunk, az Egyház tagjai vagyunk.

Mivel Jézus Krisztus látható teste az Egyház, így olyannyira tartozunk Jézus Krisztushoz, mint a lába, a keze, a szeme, a szája, vagy bármelyik testrésze.

Mi, akik ilyen szorosan tartozunk Jézushoz, ilyen szorosan tartozunk egymáshoz is.

Urunk, Jézus Krisztus, add hogy adottságainkkal, tehetségünkkel, imáinkkal, időnkkel, szeretetünkkel és minden jóval szolgáljunk Téged, így lehessünk az Egyház és testvéreink javára!

Krisztus testének tagjaiban Krisztus Szentlelke lakozik

„Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi?”
(1Kor 6,19)

Hálát adunk azért is, hogy a keresztség által Jézus Krisztus Lelke tölt be minket, így lehetünk a Szentlélek temploma.

Urunk, Jézus Krisztus, add, hogy Lelked vezesse tetteinket, mindig tudjuk, hogy velünk vagy, bátorítasz, megerősítesz a jóban és így küldesz a világba tanúságot tenni tetteinkkel!

Add, hogy azokban is meglássunk Téged, akiket nehezebben tudunk elfogadni, vagy különösen rászorulnak szeretetünkre!

Amen

Hadiné Turcsik Kinga rovata

A NAGYMAROSI TEREMTÉSVÉDELMI KÖR HÍREI

MINDENNAPI KENYERÜNK, ENERGIÁNK

Nagy öröm volt számunkra a Pünkösdt közösen, és egy kicsit másként megélni. Drobilich Janót különleges módon hívta a Lélek arra, hogy segítségével közösségünk teremtestudatos finomságot készíthessen. Saját érlelésű kovaszát a jelentkezőkkel megosztva belekóstolhattunk az otthoni kenyérsütés ősi fogásaiba. Kis videósorozatában anynyira közérthetően adta át az alapvető lépéseket, hogy még az igazán bátortalanok is el tudták hinni; sikerülni fog! A pünkösdi közösségi kenyérsütés fel-emelő és mély szimbolikájú egy hete gyönyörű cipókat, kenyereket varázsolt a pünkösdi délelőtti mise oltára elé, amelyeket Tibor atya áldott meg. A mise utáni közös kenyérszégés és kóstolás emlékezetes eseménye volt a nyárelőnek. Reméljük, többen folytatják az otthoni sütést, hisz a saját konyhánkban kikerülő kenyér nem csak öröm a családnak, de annak nem is kell akár több száz kilométert utaznia a boltokig!

A Teremtésvédelmi Kör másik eseménye a családta-borhoz kapcsolódott. Az idei tábori programba Halupka Gábor illesztett be egy interaktív előadást, amelynek té-

mája – az energiaközösségek – felvázolta annak lehetőségét, miként tudnánk közösen, a szegényebb testvéreket is segítve, teremtestudatosan előállítani energiát?... Az előadást követő beszélgetés nagyszerű tapasztalatcserévé és tudásátadássá vált, segítve azokat a testvéreket, akik most lépnének a megújuló (teremtestudatos) energiatermelés irányába.

Emellett a szállásunkon, a tábor idejére kezdeményeztük a szelektív hulladékgyűjtést, annak ellenére, hogy ez a szál-lásadó oldaláról nem volt megoldott. Nagyszerű volt látni, hogy a résztvevők partnerek voltak ebben! Az összegyűjtött feltucat zsák szelektív hulladékot végül a Cédrus utánfutóval hazahoztuk, hogy bekerüljön az újrahasznosítási körbe. Hálás köszönet az együttműködésért!

A beköszöntő őszi szeptember-október fordulóján ismét elhozza a Teremtés hete eseményeit is! Mindenkit szeretettel hívunk és várunk a hét programjaira! Figyeljétek a hirdetéseket, a levlistát, plakátokat!

Halupka Gábor

Nagymarosi Teremtésvédelmi Kör

KÖNYVESPOLC

Megcsonkított Krisztusom

Egy hétköznapi délelőtt egy spanyol pap – Ramón Cué Romano SJ – , aki a sevillai tv vallási műsorának a vezetője, egy barátjával, Pedro Zarazagával a helyi Jueves nevű bazárban sétálgatott. Meglátott egy a feszületről leszakított Krisztus corpust. A leszakítást 1936-ban a spanyol forradalom alatt a vallásellenes bandák tették. A szobor egyik lába és jobb karja hiányzott, még a lábfej, a kezek ujjai és az arc is teljesen le volt barmolva. Némi alkudozás után viszonylag olcsón megvette. Az ajánlott restaurátor igen drágán vállalta volna. Nem kérte. Hazavitte a „szobrot”, s éjszaka, az íróasztalára letéve „beszélgetett” vele. Ő hangosan beszélt. Jézus némán a szívéhez szólt. Ne restaurálj engem. Ami hiányzik belőlem, azt tedd te magad. A hiányzó balkezem dolgozzon veled, légy te helyettem, csókold a hiányzó sebhelyeimet, tégy mindent értem. A pap minden este a tévében egy-egy hiányzó testrészről beszélt, kérve a hívek együttműködését. Megdöbbenő. Tehetnénk mi többet? Kérjük a Szentlélek segítségét, hogy felismerve a saját keresztünket vegyük vállunkra, kövessük Jézust, higgyünk és szeressünk.

Testvéreim, ezt kérem tőletek is. Szeretettel:

Hortoványi Jenő

(Ramón Cué Romano SJ: Megcsonkított Krisztusom
Korda, 2011 Kecskemét, 125 old.)

BÚCSÚS RECEPTEK

A búcsúk idején szokás volt meglátogatni egymást a távol élő rokonságnak, ezen a jeles ünnepen összegyűltek kicsik és nagyok. Az ima mellett minden biztonnal jutott idő a beszélgetésre, játékra, evés- ivásra, a közös emlékek felelevenítésére, az élet nagy dolgainak elrendezésére. A meghívást illetl viszonzni is.

Most távolabb élő sváb rokonaink konyhájába tekintünk be vacsora idején, mintha meghívtak volna vendégségbe magukhoz az ő templombúcsújuk ünnepén.

SVÁB KÖRÖZÖTT

- 20 dkg juhtúró
- 20 dkg vaj
- 3 db tojás
- 0,5 kávéskanál őrölt fűszerkömény
- 1 kávéskanál fűszerpaprika
- póréhagyma, vagy lilahagyma (apróra vágva)
- 1 teáskanál mustár

A körözöthöz a puha vaját habosítjuk és hozzáadjuk a fűszereket. A tojásokat keményre főzzük, felaprítjuk és a juhtúróval együtt hozzákeverjük. Hűtőbe tesszük, hogy az ízek összeérjenek.

SVÁB KOVÁSZOS KÁPOSZTA

- 3 kg gyalult káposzta
- 2 csokor kapor
- 2-3 nagyobb krumpli
- ahány liter víz, annyi kanál só
- 5-6 gerezd fokhagyma

Az 5 literes üveg aljára kaprot, fokhagymát és karikázott krumplit teszünk, rápakoljuk a káposztát, majd a tetejére újra a kapor, fokhagyma, krumpli réteg kerül.

Jól lenyomkodjuk és feltöltjük a felforralt, majd langyosra hűtött sós vízzel. Kis tányérral lefedve meleg helyre tesszük, 2-3 nap alatt elkészül. (Télen a fűtött konyhában is.)

SVÁB KENYÉRKE

- 70 dkg finomliszt
- 4 dl víz
- 3 mokkáskanál só
- 2,5 dkg élesztő
- 3 dkg olívaolaj vagy vaj
- 2 teáskanál cukor
- 2 liter víz
- 3 evőkanál szódaikarbóna

A 4 dl langyos vízben megfuttatjuk kevés cukorral az élesztőt. Egy tálban addig gyúrjuk a hozzávalókat, amíg elválik az edény oldalától. Lefedjük és 30 percig pihentetjük. Egy lábasban a 2 liter vizet melegítjük és feloldjuk benne a szódaikarbónát.

Közben a tésztát kiborítjuk egy deszkára, néhány mozdulattal átgyúrjuk, felvágjuk 8-10 darabra. Mind-egyiket golyóvá formáljuk, majd tenyérrel teljesen ellapítjuk. A szélén megcsípjük a tésztát és behajtuk középre. Így menjünk körbe legalább kétszer. Felfordítjuk, majd újra szép golyóvá alakítjuk.

Ha a víz felforrt, egyesével beletesszük a labdákat és 30-40 másodpercig forraljuk. Ettől kapja a jellegzetes sváb kenyér külsőt! Kivesszük, hagyjuk lecsöpögni, majd sütőpapírral bélelt tepsibe rakjuk. Megszórjuk magokkal, vagy durva sóval. Bevágjuk a tetejét, majd pár perc pihentetés után mehet a sütőbe. (Ebből a tésztából perccet is készíthetünk.)

180 C °, légkeveréssel kb. 20 perc alatt elkészül. Akkor jó, ha a színe szép sötétbarna.

Dán Ildikó

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK PROGRAMJAI

- Szeptember 17. szombat
- Szeptember 18. vasárnap 9.30
- Szeptember 25. – október 1.
- Szeptember 28. szerda 18.00
- Október 1. szombat
- Október 9. vasárnap 9.30
- Október 26. szerda 18.00
- Október 29. szombat
- November 23. szerda 18.00
- December 10. szombat

Zarándoklat Márianosztrára
Templombúcsú – Szeretevendégség
Teremtett világ hete
Pécsi Rita előadása
Nagymarosi Ifjúsági Találkozó
Bérmálás – Szeretevendégség
Pécsi Rita előadása
hittanos kirándulás
Pécsi Rita előadása
Munkatársi vacsora

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia
 Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐK: Dán Ildikó, Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadiné Turcsik Kinga, Trieb Mariann,
 Drobilich Domonkos, Hortoványi Jenő, Halupka Gábor

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 263 Ft+Áfa/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

A PITYPANG TÖRTÉNETE

Isten küldött egy angyalt, hogy megkérdezze a virágokat, milyenek szeretnének lenni.

Mindegyikük szép piros vagy fehér, nagy akart lenni, úgy virítani, mint egy nyári álom, vagy kék, mint a tiszta ég, feledhetetlenül illatosan... Csak a pitypang nem tudta, milyen szeretne igazán lenni. Így az angyal még egy napot adott neki a gondolkodásra.

Imádkozni kezdett. – „Mutasd meg Istenem, milyenek teremtenél engem!” Láttá a Napot. – „Olyan szeretnék lenni, mint a Nap, sárga és gyönyörű!” Aztán meglátta a Holdat és meggondolta magát. – „Olyan szeretnék lenni, mint a Hold, fehér, kerek, áttetsző!” Aztán felfigyelt a csillagokra. – „Nagyon megkedveltem őket is!”

Amikor az angyal eljött, nem tudta, mit mondjon neki: – „Úgy lennék olyan mint a Nap, mint a Hold és mint a csillagok! Ők mind gyönyörű teremtményeid! Nem tudok dönteni!” Söhajtotta szomorúan.

Ezért a pitypang eleinte sárga, mint a Nap, majd fehér és kerek, mint a Hold, majd mikor ráfújsz, akkor úgy szóródik szét, mint a csillagok.

Így teljesítette be a Teremtő a kis pitypang minden vágyát.

34. ZSOLTÁR

Áldom az Urat minden időben,
ajkamon van dicsérete szüntelen.
Az Úrban dicsekszik lelkem,
hallják meg a szelídek s örvendezzenek.
Magasztaljátok az Urat velem,
dicsérjék együtt az ő nevét.
Kerestem az Urat és meghallgatott,
minden rettegésből kiragadott engem.
Nézzetek rá és megvilágosultok,
és arcotok meg nem szégyenül.
Íme ez a szegény kiáltott, az Úr meghallgatta,
és kiszabadította minden szorongatásából.
Az Úr angyala az öt félőket körülsáncolja,
és kiragadja őket.
Ízleljétek meg és lássátok, milyen édes az Úr,
boldog az az ember, aki őbenne bíz!k!
Féljétek az Urat, szentjei mind,
mert nem szenvednek szükséget, akik őt félik!
Gazdagok nyomorba juthatnak s éhezhetnek,
de akik az Urat keresik, semmi jót sem nélkülöznek.
Jöjjetek, fiaim, hallgassatok rám,
az Úr félelmére tanítlak titeket.

Ki az, aki élni akar,
s jó napokat kíván látni?
Őrizd meg nyelvedet a gonosztól,
s ajkad ne beszéljen csalárdságot!
Fordulj el a rossztól és tégy jót,
keresd a békét és azt kövesd!
Az Úr szemmel tartja az igazakat,
és imádságukat meghallgatja.
De az Úr tekintete ott a gonosztevőkön is,
hogy eltörölje emléküket a földön.
Kiáltottak az igazak és az Úr meghallgatta,
és minden szorongatásukból kiszabadította őket.
Közel van az Úr a megtört szívűekhez,
és megmenti az alázatos lelkűeket.
Sok nyomorúság éri az igazakat,
de az Úr valamennyiből kimentti őket.
Megőrzi minden csontjukat,
egy sem törik el belőlük.
Gonoszságuk öli meg a bűnösöket,
s megbűnhődnek akik gyűlölik az igazat.
De szolgálait az Úr megszabadítja,
és senki sem bűnhődik, aki benne bíz.